

Cruel winter with you

Ali Hazelwood



Vertaald door Iris Visser

Hoofdstuk 1



In een perfecte wereld zou Marc Compton zich als een complete eikel gedragen.

Ik vraag niet veel. Misschien wat triomfantelijk gedrag. Irritant opgetrokken wenkbrauwen. Een spottend 'Nou, nou, kijk eens wie er op kerstavond onaangekondigd voor de deur staat.' Ik ben niet kieskeurig; al het bovenstaande zou deze situatie een stuk dragelijker maken.

Maar nee: Marc opent de voordeur en ik word overvallen door zijn indrukwekkende, charismatische verschijning. Wanneer ik opkijk naar zijn knappe gezicht zie ik alleen maar oprechte verbazing omdat ik op de besneeuwde veranda van zijn ouders sta. Verbazing die razendsnel overgaat in bezorgdheid.

Het is alsof hij me geen kwaad toewenst. Alsof hij niet eens wrok koestert om de verschrikkelijke dingen die ik een paar maanden geleden tegen hem heb gezegd, of om mijn onhandige, ontoereikende excuses.

Aan de andere kant: wrok koesteren zou betekenen dat hij überhaupt aan me denkt, en misschien is dat allang niet meer het geval.

'Jamie?' zegt hij, zijn stem opvallend warm in de ijzige duisternis.

Het is pas zes uur, maar de zon gaat al zo vroeg onder dat het net zo goed midden in de nacht zou kunnen zijn.

'Wat doe jij in hemelsnaam buiten met dit weer?'

Een terechte vraag. Eentje waarop ik – een evenwichtige professional die onder druk het hoofd koel houdt, regelmatig mensenlevens redt en soms zelfs een hele pilatesles doorkomt zonder in tranen uit te barsten – bijzonder weloverwogen antwoord met: 'Eh... hm-m.'

Marc kantelt zijn hoofd, fronst en kijkt me aan met iets wat akelig veel op medelijden lijkt. 'Hm-m?' herhaalt hij sceptisch.

'Eh... hm-m.' Ik ben werkelijk een geweldige gesprekspartner. Misschien dat ik er ooit een prijs voor zal krijgen. 'Als in... hm-hm... Ja. Ik ben het inderdaad. Jamie.'

'Fijn om te weten dat je niet het slachtoffer bent geworden van een kwaadaardige dubbelganger.' Hij doet een stap naar achteren en vervolgt op bruuske toon: 'Kom binnen.'

'Nee!' zeg ik veel te fel, te oordelen aan de rimpel die op zijn voorhoofd verschijnt. Ik probeer mijn afwijzing wat af te zwakken door te vervolgen met: 'Bedankt, maar nee. Ik kan echt niet blijven. Ik moet naar huis voordat de storm erger wordt.'

'Het is eind december in Noord-Illinois. De storm is al erg.'

Ik hoef me niet om te draaien om te weten wat hij ziet als hij over mijn schouder kijkt. Hele stukken niets, af en toe onderbroken door grote sneeuwvlokken die onder de straatlantaarns wervelen. De soundtrack – het gekraak van takken, het voortdurende gesuis van de wind – draagt bij aan het geheel, maar niet in positieve zin.

'Je moet binnenkomen, Jamie.'

'Nou, mijn vader had me hier eigenlijk naartoe gestuurd om een koperen braadslede te lenen. Als je me die geeft, ga ik meteen terug.' Ik glimlach in de hoop dat Marc medelijden krijgt en dit alles wat sneller gaat. Ik ben tenslotte maar een meisje. De meedogenloze elementen ingestuurd door haar enige ouder, allemaal in naam van een verraderlijke maar noodzakelijke queeste: het huis van haar beste jeugdvriendin plunderen om zo een magische braadslede te bemachtigen.

Ik verdien mededogen.

Vooraf omdat de jeugdvriendin in kwestie niet eens het fatsoen heeft om aanwezig te zijn. Tabitha zit samen met haar ouders en echtgenoot ergens in de Caraïben op een zwoele all-inclusive cruise pure gelukzaligheid uit een kokosnoot te slurpen. Dit jaar is Marc de enige Compton die tijdens de feestdagen in de stad is. Tabitha's kleine broertje, dat...

Nou ja, eigenlijk is hij helemaal niet meer klein. Al een tijdje niet

meer. Een paar dagen geleden is hij vanuit Californië hierheen gevlogen om voor Sondheim te zorgen, de geriatische, veeleisende, mensenhatende kat van de Comptons.

Toen ik aan Tabitha vroeg waarom ze niet gewoon een oppas inhuurden, luidde haar enige antwoord: 'Waarom zouden we dat doen als Marc beschikbaar is?'

Blijkbaar is het voor een techmagnaat heel normaal om kerst in je eentje door te brengen met een huisdier dat erover fantaseert je ogen uit hun kassen te eten.

En zo zijn we hier beland. Van alle acht miljard mensen op deze rondzwevende rots van een planeet, is Marc de enige die voor kortsluiting in mijn brein kan zorgen. En toevallig is hij het laatste obstakel tussen mij en mijn buit.

'Zeg me alsjeblieft dat je niet drie kilometer door een sneeuwstorm hebt gelopen voor een koperen pan.'

'Dat heb ik niet gedaan. Het huis van mijn vader is dichterbij dan dat...' Zo'n vijfhonderd meter, schat ik. '...en wat ik nodig heb is een koperen *braadslede*.'

'Jezus.' Hij knijpt in zijn neusbrug en leunt tegen de deur.

'Hij ligt waarschijnlijk in de keuken. Mijn vader zegt dat hij hem nodig heeft om de ham in te braden.'

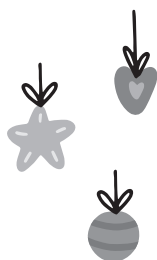
'Wie heeft er in godsnaam een koperen braadslede in huis?'

'Jouw moeder.' Ik voel een vleugje irritatie. 'Die dingen zijn namelijk fantastisch. Ze wilde er graag een, en daarom hebben Tabitha en ik er afgelopen kerst eentje voor haar gekocht.' Bij nader inzien had ik dat misschien niet aan hem moeten vertellen. Tabitha en ik konden ons nauwelijks die ene veroorloven, maar Marc maakt waarschijnlijk gewoon een mentale notitie om zijn butler op te dragen er dertien stuks op maat te laten maken. Zeven voor zijn ouders en zes voor mijn vader, allemaal omhuld met bladgoud en bezet met smaragden. Met hun initialen erin gegraveerd.

Het is zo vreemd. Marc – Marc de sportfanaat, die zich met zijn charme overal uit wist te kletsen. Marc van de vijfenhalfjes. Marc die stopte met zijn studie, stinkend rijk werd op zijn drieëntwintigste en de hypotheek van zijn ouders afbetaalde toen hij voor het

Merry ever after

Tessa Bailey



Vertaald door Jade Vening



Hoofdstuk 1

Evie

De boer is terug.

Ik hoor hem klungelen en vloeken in het pashokje van de winkel en zucht als ik de vieze veters van zijn werklazarzen onder het roodfluwelen gordijn uit zie piepen. Zodra hij vertrokken is, zal ik de Swiffer-dweil er weer bij moeten pakken. Maar de troep die hij maakt is niet mijn grootste zorg. Ik wil vooral weten of hij iets heeft gevonden wat hem past.

Ineens gaat de boer weer staan, waardoor de achterkant van zijn hoofd boven het gordijn zichtbaar wordt. Onze ogen ontmoeten elkaar kort via de spiegel, die omlijst is met knipperende witte kerstverlichting. Een steek van schaamte schiet door mijn borst, omdat ik naar hem zat te kijken en hij me heeft betrapt. Mijn blik gaat weer omlaag, naar het smokingontwerp dat ik aan het schetsen ben, en ik breng nog wat meer schaduw aan onder de kraag.

De eindeloze stroom kerstmuziek die uit de oude stereo komt wordt kort onderbroken, voordat 'Last Christmas' van Wham! het overneemt van Elvis. De liedjes lijken nogal misplaatst, omdat het buiten niet eens koud is, in tegenstelling tot hoe het nu in Chicago zal zijn. Het kan toch niet echt al 22 december zijn? Maar de lantaarnpalen voor de ramen zijn al gedecoreerd met grote gouden klokken en vanavond worden de veelkleurige vintage gloeilampen in de grote dennenboom op het plein in het centrum aangezet. Kerst in Texas voelt gewoon anders, denk ik.

Als ik een teleurgestelde grom uit het pashokje hoor komen,

laat ik mijn schouders zakken. Tien minuten geleden heeft hij een enorme stapel tweedehands spijkerbroeken mee naar binnen genomen. Zit daar dan helemaal niets voor hem tussen?

Een paar tellen later, als een verweerde hand het gordijn aan de kant rukt en de boer met een frons tevoorschijn komt, weet ik weer waarom hij nooit iets kan vinden in deze kleine tweedehandswinkel wat hem past. Zijn omvang is van bijbelse proporties. Minstens twee meter brute kracht. Breed en gespierd. Vies van het werk op de boerderij. Hij ziet er een beetje gemeen uit. Een grizzlybeer zou hem niet graag tegenkomen.

En hij bloost tot aan de puntjes van zijn oren.

Met slechts één spijkerbroek in zijn hand loopt de boer naar de kassa. De rest van de broeken heeft hij netjes opgevouwen en achtergelaten in de paskamer achter zich. Het geluid dat hij maakt als hij zijn keel schraapt, klinkt als een donderslag en zorgt ervoor dat ik mijn potlood laat vallen, waardoor de rode kleur op zijn bebaarde gezicht nog dieper wordt.

Warme bruine ogen ver boven mij ontmoeten de mijne. Ik moet mijn hoofd echt naar achteren kantelen om oogcontact te kunnen maken. En als ik dat doe? Dan voel ik een verontrustend trillinkje net onder mijn navel. Bovenaan mijn ruggengraat ontstaat hitte, die zich langzaam verspreidt en uiteindelijk mijn zenuwuiteinden verschroeit. Al mijn zenuwuiteinden. Wat wás dat?

Hij aarzelt even voor hij de spijkerbroek op de toonbank legt en hem naar voren schuift. 'Deze past niet, maar ik heb het verdomde ding kapotgescheurd toen ik hem uit probeerde te trekken.' Hij laat zijn kin zakken. 'Ik zal ervoor betalen.'

Dat verklaart in ieder geval de bloes op zijn wangen. 'Dat is niet nodig.'

'Vertel me hoeveel hij kost, alsjeblieft.'

Die broek had niet ouder kunnen zijn dan dit. Gerafeld, verwaagd en opgelapt. 'Vijf.'

Hij verbergt zijn scepsis en legt een briefje van twintig op de toonbank. 'De rest is voor de rotzooi, *ma'am*. Nogmaals mijn excuses.'

Net als de vorige drie keren dat de boer geprobeerd heeft een spijkerbroek te vinden in deze tweedehandswinkel waar ik werk, kijkt hij in die paar seconden vlak voor hij vertrekt naar me alsof hij nog iets wil zeggen. Alsof hij me misschien om mijn naam wil vragen. Of om mijn telefoonnummer.

Een deel van me wenst dat hij dat doet.

De rest van me hoopt dat hij dat niet doet, omdat ik hem die info niet zou geven.

De vijf maanden oude baby die in het kleine kantoortje hierachter ligt te slapen, zorgt ervoor dat ik geen tijd heb om te daten. Ik heb geluk dat ze toestaan dat ik mijn zoon mee naar mijn werk neem. Geluk dat het oudere echtpaar, van wie deze winkel is, me toestaat om een heel rek te gebruiken om mijn *upcycled* designs te tonen en dat ze me het geld dat die opleveren laten houden. Dat ze heel schappelijk zijn als er iets met Sonny is, als hij een afspraak heeft bij de kinderarts of een griepje. Dit is geen stadje dat iedereen die maar uit de grote stad komt aanwaaien een kans geeft – dus ja, ik heb geluk.

Hopen op meer zou egoïstisch zijn.

Ik ben sowieso al niet zo slim als het op mannen uitkiezen aankomt. De boer zou gemeen kunnen zijn of een moedercomplex kunnen hebben. Of een boa constrictor als huisdier die vrij door zijn huis mag bewegen. Misschien praat hij wel over landbouw met een paspop die in zijn keuken staat. Wie weet.

Kortom, ik zou hem mijn nummer niet geven.

Maar toch, om de een of andere reden, wanneer hij zijn blik op de grond gericht houdt en zich omdraait om te vertrekken, flap ik er zomaar uit: ‘Weet je, ik zou een spijkerbroek voor je kunnen maken. Op maat.’

Zijn werklazzen schrapen over de vloer als hij blijft staan, en hij kijkt met samengeknepen ogen over zijn schouder naar me. ‘Dat klinkt als een hoop gedoe.’

‘Dat is het niet. Ik hou ervan om dingen te maken.’ Ik maak een afwezig gebaar naar het kledingrek waaraan mijn eigen designs hangen en wens meteen dat ik dat niet had gedaan. Het voelt als

All by my elf

Olivia Dade



Vertaald door Stevie Martens



Toen de bestuurder van de SUV op de linkerrijstrook zijn raampje naar beneden rolde en zwaaide om haar aandacht te trekken, drukte Nina op de knop om dat van haar te laten zakken. Ze forceerde een glimlach, want dat hoorde bij haar tijdelijke baan. Bovendien was het niet de schuld van een of andere onbekende gozer dat haar knappe, nerderige collega, op wie ze al vier maanden een crush had, op dit moment tegen haar beste vriendin aangekropen zat op de laatste rij stoelen terwijl ze fluisterden over... iets.

Iets waarvan ze duidelijk niet wilden dat zij het hoorde. Iets intiems waarschijnlijk.

Toen haar autoraam omlaaggleed, stroomde de ijskoude decemberlucht meteen naar binnen. Ze huiverde en zette de verwarming nog iets hoger, vastbesloten om niet meer achterom te kijken. In plaats daarvan concentreerde ze zich op de man in de SUV, wiens rood-groen gestreepte muts bijna precies paste bij de elfenoutfits die zij en haar collega's droegen op de dagen dat ze niet reisden.

‘Wat is er met je hotdog?’ Toen SUV-dude de vraag stelde – die ze, na bijna drie weken in de Mincemeatmobiel te hebben gereden, al váák had gehoord – vormde zijn adem wolkjes van de kou. ‘Hij lijkt op een –’

‘Het is een met *mincemeat* gevulde rol filodeeg,’ onderbrak Nina hem snel, want ze wist maar al te goed waar de buisvormige glasvezelconstructie op het dak van het busje op leek. ‘Besprenkeld met karamel. Een van onze favorieten bij DE MINCEMEAT-LEKKERNIJEN VAN MEVROUW CLAUS. We verkopen ze per drie, want...’ Dit deed haar elke keer pijn. ‘...onze filovingers zijn om je vingers bij af te likken.’

SUV-dude keek sceptisch. Dat was begrijpelijk, want de Mince-meatmobiel – acht meter lang, drie meter hoog en twee meter breed – was duidelijk een hergebruikte Weenie op Wielen. En als je een laag acrylverf op een gigantische hotdog smeerde, zag die eruit als een penis. Zelfs als je mincemeat uit de uiteinden liet steken en goudbruine slierten over de bovenkant schilderde. Dan zag het eruit als een penis die dringend medisch onderzocht moest worden.

Naar verluidt waren de uit bedrijf genomen Weenies op Wielen nooit doorverkocht. Het was dus heel goed mogelijk dat ze niet alleen in een gigantische penis reden, maar in een gigantische penis van de grijze markt.

Het stoplicht sprong op groen, maar zowel de Mincemeatmobiel als de SUV stonden zo ver naar achteren dat ze geen van beide echt in beweging kwamen voordat het weer op rood sprong.

William verscheen onverwacht aan haar zijde, gehurkt in het middenpad. De blik in zijn donkere ogen achter het hoornen montuur van zijn bril was ernstig. Hij zette de verwarming op de hoogste stand en stak een groen fleecjack met het bedrijfslogo naar haar uit. ‘Alles in orde, Nina? Ik kan wel even rijden, als je wilt?’

Ze was zevenendertig, dus ze had natuurlijk al eerder hopeloze verliefdheden meegemaakt. Hij was niet de eerste. Waarschijnlijk ook niet de laatste. Deze intense, onvrijwillige focus op elk detail van hem – de vlugge elegantie van zijn brede, bleke handen, zijn verrassend gespierde dijen in zijn donkere, nauwsluitende spijkerbroek, de precieze vorm van zijn lippen – zou vanzelf weer overgaan.

Dat moest wel. Anders zou ze, zodra ze alle drie weer aan de slag gingen als docenten op Dogwood University, moeten verhuizen naar een ander hokje in de bieb, een dat veel verder bij dat van hem vandaan lag. Vanwege de productiviteit, natuurlijk.

‘Het gaat prima.’ Ze nam het fleecjack aan en legde het over haar schoot, verbaasd dat hij haar gesprek door het open raam überhaupt had opgemerkt. Hij en Claudia leken volkomen verloren in hun eigen wereld. ‘Toch bedankt.’

Zodra William knikte, terug naar zijn stoel liep en zijn gordel weer omdeed, wees de nieuwsgierige twintiger in de SUV naar de bedrijfslogo op de zijkant van de filopenis: *Voedzaam, Heerlijk en Zo Ontzettend Brits*. ‘Voedzaam? Serieus?’

Ze bleef beleefd glimlachen. ‘De Kerstman zegt altijd tegen ons elfen dat we meer groenten en fruit moeten eten. Elke Mincemeat-lekkernij van mevrouw Claus bevat een goede portie fruit, samen met de beste specerijen, ambachtelijke brandy en echte roomboter.’

De man in de SUV trok een wenkbrauw op. ‘Zegt de Kerstman ook dat je meer brandy moet drinken?’

Die specifieke vraag was tijdens de vierdaagse training voor Trakteerders niet aan bod gekomen, maar drie weken in de Mince-meatmobiel en een semester lesgeven aan drukke eerstejaarsstudenten hadden haar geleerd om het onverwachte te verwachten.

‘Soms zijn de dagen in de werkplaats van de Kerstman best lang, dus dan kan een klein slokje brandy geen kwaad. Maar niet te veel, wij elfen zijn immers maar klein van stuk.’

Hij kreunde, en voor het eerst was haar glimlach oprecht.

Tijdens de training waren woordgrappen wél aan bod gekomen. En het gebruik ervan werd sterk aangeraden.

Wow, de temperatuur daalde snel nu de avond viel. Ze rilde op-nieuw en keek naar het stoplicht. Nog steeds rood. En misschien haalden ze het volgende groene licht ook niet.

De wegen van Newport News zaten propvol. Normaal kerst-avondverkeer richting huizen van familie en feestjes van vrienden, maar ook het vreemde gedrag dat bij een naderende sneeuwstorm leek te horen. Nadat ze voor haar studie naar Virginia was verhuisd, had Nina ontdekt dat de mensen in deze regio sneeuwval behandelden met een bizarre mengeling van nonchalance en paniek. Of ze sloegen twaalf broden, dertig liter melk en alle AA-batterijen in de nabije omgeving in, of ze gingen onbekommerd op pad in hun stadsauto's zonder winterbanden en zonder hun koplampen aan te doen.

Nina, Claudia en William – de drie ‘Trakteerders’ aan boord van

Merriment and mayhem

Alexandria Bellefleur



Vertaald door Kristie Raaijmakers



Hoofdstuk 1

‘911, waar is uw noodgeval?’

‘215 Juniper Lane, in Port Angeles. U moet de brandweer sturen.’

‘Wat is uw noodgeval?’

‘Er komt rook uit het huis van de burens. Een heleboel. Ik... Jezus, ik denk dat het huis van de burens in brand staat.’



Everleigh Dangerfield sputterde en hoestte, ze stikte bijna door de dikke rookwolk die zich tegen het plafond van de keuken had gevormd.

Zachte en taaie peperkoekmannetjes, stond er op het handgeschreven recept. Een eenvoudige versie van de klassieker voor de feestdagen, kon niet missen.

Nou, wel dus.

Als oma Dangerfield Everleigh nu kon zien, zou ze haar hoofd schudden. Ze was nog geen achtenveertig uur in de stad en het huis zag er nu al uit alsof er een bom ontploft was. De droge chemische stof uit de brandblusser lag door de hele keuken, er zaten schroeiplekken tot halverwege de muur en van de oven was niets meer over. In het midden van dit alles stond Everleigh op haar tenen, zwetend en vloekend, onzeker balancerend op het kleine strookje aanrecht tussen het fornuis en de koelkast. Verwoed wapperde ze met een theedoek voor de rookmelder. Boven het onophoudelijke gepiep uit hoorde ze het gebonk van een zware vuist tegen de voordeur.

‘De brandweer van Port Angeles!’ riep iemand. ‘We hebben een

melding gekregen van een mogelijke brand op dit adres?’

Everleigh jammerde. Geweldig, ze had niet eens een broek aan. ‘De deur is open.’

Er volgde nog een klop, dit keer harder en urgenter. De deur rammelde ervan tegen het kozijn. ‘Brandweer! Is daar iemand?’

Fuck, serieus? Ze blies een pluk roze haar uit haar gezicht en riep luider: ‘Ik zei dat de deur – aah!’

Haar hart klopte in haar keel, haar in sokken gehulde voeten gleden uit over het melanine aanrechtblad en haar armen zwaaiden nutteloos langs haar zij. Gespannen van haar kruin tot haar tenen zette Everleigh zich schrap voor de val terwijl de vloer snel dichterbij kwam.

Boven het gesuis van het bloed in haar oren uit hoorde ze stappende voetstappen. Een fractie van een seconde later omsloten twee sterke armen haar, ze vingende haar op en braken haar val.

Ze kantelde haar hoofd om de – zo nam ze aan – brandweerman te kunnen zien die haar op z’n minst een paar kneuzingen bespaard had. Op het moment dat haar blik die van hem kruiste, vergat ze spontaan hoe ze moest praten.

Jezus. Everleigh was gewoonlijk niet het type dat meteen wegzwijmelde bij een knap gezicht, maar als ze ooit voor iemand een uitzondering zou maken dan was het wel voor de man die haar nu tegen zijn brede borstkas gedrukt hield. Zijn zwarte helm was afgegleden en donker, warrig haar viel lukraak over zijn voorhoofd, als een charmant, jongensachtig tegenwicht voor zijn harde kaaklijn, het prominente kuiltje in zijn kin en de ietwat scheve neusbrug. Inktzwarte wimpers omlijstten zijn ogen. De blauwe kleur ervan had Everleigh nooit eerder gezien, althans niet buiten een ansichtkaartwaardige foto die ergens ver, ver weg was genomen. Op een plek waar de stranden bedekt waren met wit zand in plaats van drijfhout en het water kristalhelder was.

‘Goed gevangen,’ zei ze met raspende stem. Het feit dat ze buiten adem was, had niks te maken met de rook die nog steeds in de lucht hing.

De aquablauwe ogen vlogen over Everleigh, van haar gezicht

tot haar in sokken gehulde voeten, en – *serieus?* – haar wangen werden warm. Op de witte sportsokken die ze droeg stond de beruchte Elf on the Shelf. Hij hing aan een zuurstok alsof het een paaldanspaal was. SANTA'S LITTLE HO, HO, HO, stond erbij.

Diepe kuiltjes verschenen naast zijn mond toen hij grijsde. 'Best wel, hè?'

Ze nam een diepe teug lucht. Hij was zo dichtbij dat ze zijn geur rook, zelfs met de stank van de rook nog in haar neus. Fris en licht zeepachtig, met een vleugje warm zweet. Ze wilde haar neus tegen de huid van zijn hals drukken en zijn geur inademen.

Achter hen schraapte iemand zijn keel, en dat trok Everleigh uit haar wellustige gemijmer. Sinds wanneer vond ze zweet aantrekkelijk? Het zweet van een vreemde nog wel. Everleigh schreef het bizarre verlangen toe aan stressgerelateerde, tijdelijke dwaasheid. Ze rekte haar nek en probeerde over zijn schouder te kijken.

In de deuropening stond een man met een koperkleurig kort kapsel en een overvloed aan sproeten, arm aan arm met een grote Oost-Aziatische vrouw met lang, donker haar dat in een strakke vlecht over haar schouder hing. Aan de andere kant naast haar stond een donkere vrouw met brede schouders wier rode helm haar onderscheidde van de rest. Los daarvan droegen ze precies hetzelfde: een zwarte jas, een broek met reflecterende strepen en robuuste leren laarzen. PAFD 33, stond er op hun helmen.

De brandweerman die Everleigh in zijn armen had, zette haar neer. Hij liet een hand even op haar rug rusten, alsof hij zeker wilde weten dat ze niet om zou vallen. Hij keek naar de vrouw met de rode helm – de brandweercommandant, nam Everleigh aan – en zijn lach werd een beetje schaapachtig. 'Het ziet er naar uit dat het vuur gedoofd is, commandant.'

Ze keek hem geërgerd aan. 'Het lijkt er wel op, Brantley.'

Brantley. Was dat zijn voornaam of zijn achternaam? Voordat Everleigh het kon vragen, richtte de commandant zich tot haar met een vriendelijke glimlach. 'Hallo, ik ben commandant Kegan. Ben je oké? Heb je brandwonden of andere verwondingen waar we naar moeten kijken?'

Only santa's in the building

Alexis Daria



Vertaald door Nienke Boeyer



Hoofdstuk 1

Een maagdelijk witte sneeuwvlok hangt aan mijn deurklink, bungelend aan een felrood koord.

Nadat ik drie verdiepingen de trap op heb geploeterd naar mijn appartement op de Upper East Side, met een totebag vol lekkere snacks die ik heb ingeslagen om de deadlinestress door te komen, ben ik aan het zweten in mijn dikke donsjas. Ik zie meteen dat bij de andere drie appartementen op mijn verdieping niks aan de deurklink hangt.

Bij nadere inspectie blijkt de sneeuwvlok zo'n exemplaar te zijn dat kinderen op school maken, waarbij je een driehoek vouwt van papier en vormen uit de randen knipt. Deze is gemaakt van stevig papier, waar netjes en precies in is geknipt.

De enige kinderen in ons gebouw wonen op 4D. Het is halverwege december, dus waarschijnlijk is hun moeder, mevrouw Kim, inmiddels overspoeld met papieren sneeuwvlokken en heeft ze besloten ons in de overvloed te laten delen. Met een glimlach neem ik de sneeuwvlok mee naar binnen.

Ik heb een kerstboom, voor zover je die zo kunt noemen. Hij is klein en lijkt rechtstreeks uit het bos van Charlie Brown te komen. Decoratie ontbreekt, net als in de rest van mijn appartement. Ik hang mijn sneeuwvlok in de boom, vooraan in het midden, voordat ik mijn jas uittrek en mijn snackbuit uitpak: *salt and vinegar chips*, rood en groen verpakte chocolaatjes, geroosterde cashewnoten en een pot honing zo groot dat Winnie de Poeh er spontaan van zou gaan kwijlen. Als ik tegen een deadline aan zit, krijg ik heel specifieke trek, en als ik snacks in huis heb, is de kans kleiner dat ik ineens een hele taart bestel wanneer mijn stress de pan uit

rijst. Ik werk ook thee weg alsof het zuurstof is; vandaar die megapot met honing.

Ik scheur de zak chocolaatjes open, gris er een handvol uit en loop terug naar mijn bureau, waar de laatste pagina's van *Starson* #24 op me liggen te wachten.



De volgende dag hangt er een origami-kraanvogel aan mijn deurklink. Ik zie hem als ik onderweg naar beneden ben om te checken of ik post heb.

De kraanvogel is gevouwen van stevig rood-goud gestreept cadeaupapier en past perfect in mijn handpalm. Elke vouw is strak en scherp, en het kopje van de vogel helt eigenwijs naar één kant. Hij hangt aan een felrood koord. Ik haal mijn post op en neem op de terugweg de vogel mee naar binnen.

Hij krijgt een plek in de boom, naast de sneeuwvlok, en ineens voelt mijn appartement al een stuk gezelliger.

Niet dat mijn huis per se troosteloos is. De muren zijn wit, zoals standaard in een huurhuis, en mijn compacte meubels zijn crèmekleurig met beige accenten. Het is alleen zo dat ik hier pas drie maanden woon en dat het grootste deel van mijn spullen nog in de opslag staat, inclusief mijn kerstversiering. Ik heb het wel voor elkaar gekregen om de alternatieve cover die ik heb gemaakt voor *Starson* #10 in te lijsten. Die toont een flashback van de superheldin met roze haar en lavendelkleurige huid die boven haar thuisplaneet vliegt, vlak voordat ze door een portaal werd geduwd en op aarde crashte. Verder heb ik één plant, een housewarmingcadeau van mijn zus, April. Het is een ficus, die er volgens haar om bekendstaat dat je hem nauwelijks dood kunt laten gaan.

Verder is het enige wat mijn appartement siert de ongewenste post van de vorige bewoner, lege snackverpakkingen en gebruikte mokken.

Niet oordelen, oké? Ik zit tegen een deadline aan en het is niet alsof er verder iemand is die zich aan de rommel stoort. En Star-

song – die obstakels overwint met de letterlijke en figuurlijke kracht van haar stem – is helaas niet in staat om zelf te tekenen hoe ze haar team een peptalk geeft voor de strijd. Met mijn hoofd al vol close-ups die ik nog moet tekenen, kieper ik wat cashewnoten in een schaalje, vul mijn gigantische mok met kraanwater en ga weer aan de slag.



Op dag drie hangt er weer een rood koord aan mijn deurklink, dit keer met daaraan een ronde houten schijf, beschilderd met silhouetten van dennenbomen tegen een donkere, besneeuwde hemel.

Ik draai hem om om te kijken of er iets op de achterkant staat, maar die is leeg. Ik was ervan uitgegaan dat iedereen in het gebouw deze ornamenten kreeg, maar zoiets als dit zou meer tijd en moeite kosten, en ik kan me niet voorstellen dat de kinderen van 4D – die allebei nog geen tien zijn – zoiets in elkaar kunnen flansen. Aan de andere kant: mensen vonden mijn tekeningen vroeger ook al indrukwekkend, dus misschien is een van hen gewoon bijzonder getalenteerd. Of misschien hebben hun ouders geholpen.

Of misschien komt het helemaal niet van hen. Ik heb meneer of mevrouw Kim ook nog niet gezien om het te kunnen vragen.

Maar goed, ik heb geen tijd om me er druk om te maken. Over twee dagen is mijn deadline en ik red het alleen als ik alle uren werk wanneer ik wakker ben – en een paar van de uren wanneer ik hoor te slapen ook. Ik ben een gevechtsscène aan het afronden, het hoogtepunt van Starsongs pogingen om een gemeenschap om zich heen te bouwen.

Ik neem het houten schijfje mee naar binnen, het voelt namelijk onbeleefd om het aan de deur te laten hangen. Bovendien is het prachtig. Het ornament krijgt een plekje in de boom, bij de rest, en ik ga terug naar mijn bureau, waar een dozijn Funko Pops me met hun ronde, lege ogen aanstaart. Ze horen bij de weinige dingen die ik al heb uitgepakt – en ze zijn mijn enige gezelschap. Ze doen me denken aan de Precious Moments-beeldjes die de woonkamer